

— Сергій Борщевський — перекладач з іспанської мови. У його перекладах йдуть вистави в Національному академічному драматичному театрі імені Івана Франка, співпрацює він і з нами, — розповідає режисерка-постановниця, народна артистка України Ірина Клішевська. — У нашому репертуарі в його перекладах “Дама-примара” Кальдерона. (Зараз готується прем’єра нової версії цієї вистави).

Якось він сказав, що має мексиканську п’єсу. Це мене зацікавило. Переглянула її, відтоді минув майже рік. Мої актори побачили, наскільки це цікавий матеріал, з оригінальним мексиканським колоритом. Водночас порушені у п’єсі питання виявилися актуальними для нас, українців.

Мексиканський письменник Еміліо Карбальйо за своє життя написав багато п’єс. Він залишається популярним у Мексиці, де проводиться фестиваль його імені. Нова вистава стала приводом для знайомства з Посольством Мексики в Україні. Після прем’єри пані посол Ольга Беатріс Гарсія Гійен дала інтерв’ю, в якому зізналася, що їй було дуже приємно бачити виставу за п’єсою свого земляка на українській сцені. Представники посольства хоча й не знають української мови, але їм добре відоме ім’я автора. Вони перечитали п’єсу, все зрозуміли. Зізналися, що побачили у виставі самих себе.

У більшості наших вистав задіяно багато акторів, а тут лише дві головні героїні, ролі яких виконують заслужена артистка України Валентина Бойко (Габрієла) та Ольга Армасар (Марлена). Також на сцені Арсеній Примак та Євген Сніжко, але не будемо розкривати функції цих двох акторів, збережемо інтригу.

Мексиканський колорит в Україні

Уперше в українському театральному просторі з’явилася вистава за п’єсою мексиканського драматурга. У камінній залі Київського академічного театру “Колесо” поставили комедію Еміліо Карбальйо “Два аромати троянди”.

Вистава про права жінок. Спочатку героїні навіть не підозрюють, що мають право на самостійність. Лише згодом це усвідомлюють, руйнують стереотипи і стають повноцінними особистостями. А море, яке бачимо у виставі, насправді є символом свободи.

Робота тривала кілька місяців. Потрібно було зробити пластичне рішення і сценографію. Неодноразово доводилося призупиняти репетиції через локада. Репетиції відбувалися з взаєморозумінням, можливо, навіть в дещо інтимній обстановці. Працювати було цікаво.

Спочатку ми бачимо на сцені зовсім різних жінок з різними характерами, кожна з яких займається своєю справою. Одна раніше була вчителькою, нині перекладачка, серед її друзів митці. А друга — перукарка, має салон. Несподівана новина призводить до конфлікту між жінками. Потім виявляється, що, незважаючи на різні характери, жінки однакові, у них одна природа. Тому вони об’єдналися, почали підтримувати одна одну.

Я прочитала, що сам автор запропонував: дія вистави може відбуватися де завгодно і як завгодно, можливо, навіть в одному місці. Але мені здалося, що глядачу це буде нецікаво. Вистава мексиканська, вона має бути яскравою. А коли змінюється простір, то змінюються і люди, які в

ньому існують. Костюмами намагалися передати мексиканський колорит, вони також яскраві. У створенні костюмів і декорацій допомогла художниця Оперної студії Національної музичної академії України ім. П. І. Чайковського Олена Куца-Чапенко.

Музику написав Володимир Дадикін, який створив музику до багатьох наших вистав, зокрема, “Блаженний острів, або Так загинув Гуска”, “Антигона” та ін. Володимир добре розуміє природу існування вистави. Думаю, що музика у виставі досить схожа на мексиканську, особливо у фіналі. Бачимо, як публіка включається в емоційний азарт.

Звісно, має значення і пластика (авторка пластичного рішення Ганна Лисенко). Дуже пластичні самі акторки, люблять співати, танцювати. Як на мене, вони змогли передати колорит нації, яка склалася з багатьох народів.

Впевнена, що з кожним новим показом вистава розвиватиметься і ставатиме кращою. Сцена знаходиться дуже близько від глядача. Відбувається взаємооб-

Фото Олександра БЕЛЕНЬКОГО

мін енергіями. Актори отримують енергію від глядача і навпаки. Для виконавців це дуже важливо.

Вже міркуємо над тим, яка вистава буде наступною. Минулого сезону відбулося сценічне прочитання п’єси Михайла Булгакова “Іван Васильович”, а в цьому сезоні хочемо зробити повноцінну виставу. Завдяки художньому фільму ми майже всі знаємо цей сюжет. Але сама п’єса дуже рідко ставилася. Майже готову постановку в Театрі сатири у 30-ті рр., в останній момент заборонили. Булгаков багато разів переробляв п’єсу, а ми взяли за основу первісний варіант. За жанром це фантастична сатира.

Наш театр знаходиться поб-

лізу музею Михайла Булгакова, тому нам було важливо взяти до постановки його твір.

Ще одна вистава, яку плануємо поставити у 2022 році, буде нашим черговим спільним проектом з Австрійським культурним форумом. Цього разу звернемося до творчості Захера Мазоха. Цей дуже відомий письменник народився у Львові, до 12 років прожив в Україні. Його няня була україночкою. Завдяки їй він знав багато українських пісень, українську мову.

Створив багато прозових та поетичних творів. Серед них широковідомий роман “Венера у хурті”. Письменник дуже добре відчував карпатську природу, а одна з його повістей називається “Дон Жуан із Коломиї”.

Будемо інсценізувати його містичний, цікавий роман “Місячна ніч”. Зараз вирішуємо, в якому ключі будемо над ним працювати. Вважаю, що дуже важливо, аби наш глядач знав про митця, ім’я якого тісно пов’язане з Україною.

Нещодавно наш театр повернувся з фестивалю “Мельпомена Таврії”, що відбувався у Херсоні, звідки ми привезли нагороди. Херсонський обласний театр носить ім’я Миколи Куліша, а ми там показали нашу виставу “Блаженний острів, або отак загинув Гуска”.

Сподіваємось, що в червні наступного року зможемо провести Міжнародний фестиваль “Андріївський фест”. Вже готуємося до українського формату цього фестивалю. У листопаді до нас має приїхати театр із Ужгорода, також чекаємо гостей із Вінниці.

Матеріали підготував
Едуард ОВЧАРЕНКО